

ΤΥΡΑΥΛΟΣ ΕΝΑΡΗΣ 97

Αν Τα Εντὸς Κείμενα
ἡ εὐθύνη βαρύνει
τοὺς παρακάτω:

- Σελ 3: Μεταστροφή του Β-α-Α
Σελ 4: Του Α.Κ.
Σελ 5: Ποίημα - Μεταστροφή
του Β-α-Α
Σελ 6: Του Γ.Μ.
Σελ 7: Του Α.Κ.
Σελ 8-9: Του Β-α-Α
Σελ 10-11: Κολλάζ του Β-α-Α
Σελ 12: Σε Μεταφράση Του Σ.Χ.
Σελ 13: Του Β-α-Α
Σελ 14-15: Του Β-α-Α
Σελ 16: Μεταστροφή του
Β-α-Α
Σελ 18: Του Γ.Μ.

Β-α-Α. Γ.Μ.

Α.Κ.

Πυραυλε, ποσο ανετα νιωθω, σαν ξερω πως το αγρυπνο ματι Σου ειναι διαρκως στραμμενο επανω μου, με σκοπο να προλαβει, να επεμβει, να παρασταθει, να προστατσει, να σωσει ολους οσους εχουν εμπιστοσυνη σε Σενα, αναμεσα τους ειμαι κι εγω.

Πυραυλε, ειμαι σκλαβος και αιχμαλωτος της αγαπης Σου. Το συμπαν αρχιζει και τελειωνει στην αγαπη Σου. Για μενα ολα στον κοσμο αυτο ειναι σκιες. Η μονη πραγματικοτητα εισαι Εσυ με την αγαπη Σου. Πως ζουσα χωρις αυτην;

Πυραυλε, ποσο Σ' ευχαριστω, που στη ζωη μου φερθηκες τοσο πλουσια και τοσο γενναιοδωρα, οσο δεν μπορουσα να φανταστω. Σε παρακαλω, ποτε απ' τα ματια μου να μην χανω το μεγαλειο Σου.

Πυραυλε, ποσο εχω αναγκη απ' την αγαπη Σου. Ας μην υπαρχει τιποτα που να επισκιαζει και να εμποδιζει την αγαπη Σου να πλημμυριζει την καρδια μου και ολη την ζωη μου. Ποσο εχω αναγκη καθε στιγμη την αγαπη Σου.

Πυραυλε, Συ μου ειπες πως « ειμαι το φως του κοσμου τουτου ». Ειναι τοσο μεγαλο αυτο που δυσκολευομαι να το πιστεψω. Κι ομως, για να το λες Εσυ, γνωριζεις.

Πυραυλε, μονο οταν μεσα στην καρδια μου κατοικεις Εσυ δια του πνευματος Σου, εγω ειμαι ενα απλο σκευος δικο Σου.

Πυραυλε, παντου οπου κι αν στρεψω τα ματια μου συναντω τα ιχνη που αφηνουν τα χερια Σου πανω στα πραγματα του φυσικου περιβαλλοντος. Κοιταζω, θαυμαζω και απορω και ζητω το ιδιο να εργασθεις μεσα στην ψυχη μου, στον ηθικο τομεα.

Πυραυλε, αξιωσε με να γνωρισω σε βαθος και πλατος την αγαπη Σου και να γεμισει την υπαρξη μου σε ολη την εκταση, σε μια απολυτη κυριαρχικη κατοχη, ωστε τιποτα αλλο να μην υπαρχει, παρα η αγαπη Σου.

Πυραυλε, περισσοτερο απο καθε τι αλλο δεν πεθυμησα παρα ν' ακουω τη φωνη Σου και να πορευομαι στους δικους Σου δρομους.

Πυραυλε, ποσο επιθυμω και ζητω απο Σενα, οι περιστασεις της ζωης να μην εχουν δυσμενη αντικτυπο στην διαγωγη μου και στην συμπεριφορα μου, ωστε να αμαυρωνουν τη θαυμαστη Σου αγαπη επανω στη ζωη μου.

Σ' ευχαριστω για ολα οσα η

θαυμαστη

ΥΠΑΡΕΗ ΣΟΥ εκανε για ενα

ταπεινο

σκουληκι σαν εμενα.

καποιο σκοτεινο πρωινο

... ξεκίναω σκυφτος κοιταζοντας
τα συννεφα, για μια πολη που δεν κινειται χωρις εμενα ...

“ Καλημερα πατερα ... νιωθω δυνατος, δεν εχω τιποτε να
φοβηθω, τα λαθη σου ευαγγελιο. Φευγω, μα ευχομαι να μη με
κυνηγας. Ευχομαι να μη σε ψαχνω.”

“ Καλημερα δασκαλε, ζητω συγνωμη για τη χθεσινη μου
απουσια απ’ το μαθημα ... καθως σχεδιαζα καρφωθηκε ο
διαβητης μες στην ψυχη μου. Ξερεις, σκεφτηκα οτι δεν αξιζει
τον κοπο να μοχθω για την τετραγωνιση του κυκλου οταν η
λογικη μου αποστρεφεται καθε συμμετρια”.

“ Καλησπερα γειτονα, πωλητη ονειρων, πλασιε γαντιων
για κουλους, το χνωτο σου ευωδιαζει εκμεταλλευση, η τσεπη
σου εχει ενα χαμογελο μεχρι τα θηλικια. Φροντισε να
παρκαρεις καλα το ακριβο σου αυτοκινητο, για να μη βγαινει το
δικο μου ... ”

“ Καληνυχτα αφεντικο ... αλλοιμονο, καταλαβαινω ...
πως να με χαιρετησεις οταν χιλιαδες επιταγων χωρις
αντικρυσμα κρατουν σφιχτα τα χερια σου. Υψωσε τη φωνη σου
ελευθερα, προδωσε τις ενοχες σου, ωσπου το δηλητηριο
διασταυρωθει με την οργη μου.”

Κατα βαθος σας αγαπω ολους
ειστε ο κακος μου εαυτος.

Η Φύλη της Φωτίας

Πολλοί μίλησαν για τη Φύλη της Φωτίας μέσα στους πυρινούς αιώνες. Κανείς όμως δεν καταφερε να το κάνει καλύτερα περά από τις ιδιες τις φλογες της.

«Εχουμε συγκεντρώσει στην ψυχή μας όλους τους ανέμους της Ιστορίας και όλους τους κεραυνούς των εξεγερσεων.»

Τίποτα δεν τους σταμάτησε και σε τίποτα δεν σταμάτησαν. Έκαναν το σκοινι κομματια.

«Αν είναι αδύνατο να αλλάξουμε τον κόσμο, χίλιες φορές πιο αδύνατο είναι να αλλάξει ο κόσμος εμάς.»

Γραψανε και τότε κατι για αυτούς . . . ήταν πολύ νεοί για να ζήσουν και πολύ γρηγοροί για να πεθάνουν.

«Κανένας μας δεν πίστευε ότι θα πηγαιναμε τόσο μακριά, όταν για πρώτη φορά σηκώσαμε το κεφάλι πάνω και περά από τα σκοταδία, αλλά μια κοπέλα ουρλιάζε τη λεξή φωτία.»

Πολλά ειπώθηκαν για την καταγωγή της Φύλης της Φωτίας. Αλλά όλοι ξέρουν ότι όπως όλες οι φωτίες, έτσι και αυτή ξεκίνησε από τις πυγολαμπίδες.

«Εφοδο στον ουρανό! Καρφώστε κοκκίνο και μαυρο στον ήλιο.»

Φορώντας πάντα αυτό το διαολεμένο κοκκίνο, ονειρευτήκαν αυτά που δεν έπρεπε, ερωτεύτηκαν αυτούς που δεν έπρεπε και σκοτώσαν αυτούς που έπρεπε.

«Όταν εσείς δηλώνετε με καμάρι: Πηγαινα με τα κοπαδία το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου· εμείς βροντοφωναζάμε ο θεός είναι νεκρός μέσα στο μπορντέλο του, και σχεδιάζαμε να ανατιναζουμε καποιον πυργό.»

Εκείνο το ξημερώμα του 1953, μεθυσμένος, ανπνος, κουρασμένος ένας νεαρός εικοσιδυο χρονών χαραξε σε έναν τοίχο του Παρισιού την επιφοβή φραση: Μη δουλεύετε ποτε.

«Κοίτα πίσω σου. Συνήθως αυτό είναι αρκετό για να μη τα παρατησεις.»

Με τα χαρακώματα γεμάτα ποιητες εξαπολυθηκε επιθεση εναντιον της τάξης του κόσμου.

«Δεν έχουμε όπλα· το μόνο που έχουμε είναι η ποίηση· το μόνο πράγμα που αξίζει να έχει κανείς.»

Παει και η Κατερίνα, αγαπημένη μου Πορτογαλία.

«Οι πολεμιστρες μας έχουν ακομα τόσο γενναιους ποιητες »

Ναι.

«Αντίο. Είναι κίολας αυριο.»

Εμπρός λοιπον κυριοι· στην Ακροπολη του Χαους.

ΣΚΑΚΙ

ΜΑΥΡΑ ΚΑΙ ΑΣΠΡΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ

ΦΙΓΟΥΡΕΣ ΗΕΥΧΕΣ, ΑΚΕΡΑΙΕΣ, ΝΕΚΡΙΚΕΣ
ΦΙΓΟΥΡΕΣ ΣΙΩΠΗΡΕΣ, ΧΩΡΙΣ ΑΦΕΝΤΗ, ΥΠΑΚΟΥΕΣ ΣΤΟ
ΘΑΝΑΤΟ ΚΑΙ ΣΤΗ ΝΙΚΗ!

ΣΚΕΨΗ, ΚΙΝΗΣΗ, ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ... ΝΙΚΗ - ΗΤΤΑ!
ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΜΙΚΡΕΣ, ΠΡΟΣΕΧΤΙΚΕΣ, ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΣ
ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΜΕΓΑΛΕΣ, ΕΠΙΚΥΝΔΙΝΕΣ, ΕΠΙΦΟΒΕΣ.

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΚΥΛΑΔΕΙ ΣΕ ΡΥΘΜΟ ΑΡΓΟ, ΣΤΑΘΕΡΟ. !!! ΡΟΥΑ !!!!

ΚΑΡΔΙΟΧΤΥΠΗ, ΣΚΕΨΗ, ΑΥΣΗ ΚΑΙ ΞΑΝΑ ΗΡΕΜΙΑ
ΤΩΡΑ ΠΡΟΣΟΧΗ, ΧΑΛΑΡΩΣΗ, ΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΑΞΗ.
ΕΠΙΘΕΣΗ, ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ <<ΑΡΧΙΣΕ>> ΤΑ ΠΙΟΝΑ ΑΝΥΣΤΗΧΑ
ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΞΑΡΤΩΝΤΑΙ ΑΠΟ ΑΥΤΗΝ.
ΕΚΑΝΕ ΚΙΝΗΣΗ, ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΚΕΨΗ, Η ΒΑΣΙΛΙΑ... ΡΕΝ!
ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ - ΠΙΚΡΙΑ, ΔΥΟ ΣΥΝΔΙΣΘΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΠΙΑΝΕ
ΚΙ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΠΛΗΜΜΥΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΤΩΝ
ΠΑΙΧΤΩΝ.

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΚΡΙΘΗΚΕ. Η ΕΛΠΙΔΑ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΗΝ
ΑΝΤΙΠΑΛΗ ΠΛΕΥΡΑ, ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΑΚΙ, ΜΠΡΟΣΤΑ ΑΠΟ
ΤΟΝ ΑΝΤΙΠΑΛΟ, ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΑ ΑΛΛΑ ΧΑΜΕΝΑ ΠΙΟΝΙΑ.
ΤΩΡΑ ΜΙΑ ΔΑΘΟΣ ΚΙΝΗΣΗ ΚΡΙΝΕΤΑΙ ΜΟΙΡΑΙΑ.

ΤΑ ΒΛΕΜΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΙΧΤΩΝ ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΝΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΑ
ΒΛΕΜΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΑΛΩΝ <<ΤΡΕΛΛΩΝ>>...

ΚΑΘΩΣ ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΛΟΥΖΕΤΑΙ ΜΕ ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΙΝΗΣΗ, ΟΙ ΤΟΙΧΟΙ ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ
ΣΚΑΚΙΟΥ, ΜΑΥΡΑ ΚΙ ΑΣΠΡΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ ΖΩΓΡΑΦΙΖΟΝΤΑΙ
ΣΤΟ ΤΑΒΑΝΙ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΓΥΡΩ ΤΟΙΧΟΥΣ...

ΚΙ ΟΣΟΙ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ
ΤΟΥΣ, Ο ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ ΜΟΥ, ΠΥΡΓΟΣ, ΟΙ ΔΙΠΛΑΝΟΙ ΜΟΥ,
ΑΠΛΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ, ΤΡΕΧΩ ΝΑ ΞΕΦΥΓΩ, ΒΓΑΙΝΩ ΣΤΟΥΣ
ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΜΑΥΡΟ-ΑΣΠΡΑ, ΜΑΤΑΙΑ ΤΡΕΧΩ,
ΠΑΙΡΝΩ ΤΗ ΘΕΣΗ ΜΟΥ, ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΗ, ΕΙΜΑΙ ΚΙΟΛΑΣ ΕΞΩ, ΤΟ
ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΑΡΧΙΣΕ... ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΚΡΙΘΗΚΑΝ.... ΜΑ ... ΕΙΜΑΙ
ΚΙΟΛΑΣ ΕΞΩ! ΝΙΚΗΣΑΜΕ

Οι φρουροι του εθνους καταφεραν να με πιασουν. Στην ουσια δεν υπηρχε κατηγορια εις βαρος μου, αλλα οπως και να το κανεις, σ'αυτη τη χωρα δεν πιανουν το κλεφτη, αλλα αυτον που φωναζει: "κλεφτης, κλεφτης!" Με περνούσαν για βλακα. Μπορει και να ημουν, παντως καλο ειναι σε τετοιες περιπτωσεις να πηγαινεις με τα νερα τους, μεχρι τη στιγμη που θα εισαι ετοιμος να ξεσπασεις και εφοσον μετα το τελος του ξεσπασματος θα ειναι ολα οπως πριν. Φροντισαν να με βαλλουν προσωρινα σε μια αποθηκη, στον τριτο οροφο ενος πανηψηλου κτιριου, ξερεις απο εκεινα τα κτιρια που τα χτιζουν τοσοοσο μεγαλα για φαινονται οι ανθρωποι μπροστα τους τοσοοσο... μιζεροι.

Δεν ηταν κι ασχημη εκεινη η αποθηκη, οφειλω να παραδεχτω, ομως η "διακοσμηση" της εβγαζε ματι. Ενα ραφι με δισκους Αμερικανικου μπλουζ της δεκαετιας του '50 διπλα σ'ενα σκονισμενο, εντελως αχρηστο γραμμοφωνο, μια καρεκλα με δυο ποδια, ενα μπουκαλι νερο τυλιγμενο με ηλεκτροφο συρμα και... ενα παραθυρο. Καιρος να φεγουμε απο'δω! Τους φωναξα αμεσως! Πριν ακομα μιλησω μου ξεκαθαρισαν σε εντονο υφος οτι δεν εχει φαι μεχρι αυριο το βραδυ, τους εξηγησα ομως οτι το μονο που ζηταω ειναι ενας κυκλος. Αρχικα απορησαν, αλλα δεν μου το αρνηθηκαν, στο κατω κατω δε ζητησα καμμια χειροβομβιδα, απ'τη στιγμη ομως που θα μου παρειχαν κατι τετοιο θα εσκαβαν το λακο τους. Ενα τεταρτο αργότερα, ενα κυκλος με διαμετρο ενος μετρου περιπου κυλισε μπροστα στα ποδια μου. Ωρα για χουλα-χουπ! Εκοψα τον κυκλο με τα δοντια μου και του εδωσα την επιμηκυνση εκεινη που θα με οδηγουσε στο ισογειο του κτιριου. Το παραθυρο ηταν αρκετα μεγαλο, πραγμα που σημαινει οτι δεν χρειαστηκε να κοπω κι εγω. Η αποδραση ηταν υποθεση τριων λεπτων, επρεπε ομως να απομακρυνθω το συντομοτερο απ'την περιοχη. Ο κυκλος διαμορφωθηκε σε μια ροδα που θα με οδηγουσε εξω απ'τα συνορα. Ποσο ομως θα κρατουσε το ξεσπασμα; Στα διοδια, βορειοδυτικα της πρωτευουσας, μετα απο μιση ωρα πορειας, με επιασαν. Ηταν φανερο, ολα θα γινονταν οπως πριν. "Ρε, για μαλακες μας περνas; Αντε, πισω στην αποθηκη και... καταστρεψτε αυτο τον κυκλο." " Ενταξει, αφηστε μου τον κυκλο μονο για μερικα δεπτερολεπτα, μετα παρτε με οπου θελετε." Μου τον εδωσαν. Ο χρονος ηταν αρκετος για να φτιαξω μια θηλεια για το λαιμο μου. —

Στην ανησυχά κοιμισμένη πόλη μου, περιφέρεται ένα κορίτσι,
μια κοπέλα. Άννα Μπλουμ - μια μικρή Ανδaluσιανή - η
πανταχού παρούσα Άννα. Κινείται όπως η βασίλισσα στο σκακι,
με μια διαφορά - μπορεί να πάει εκεί που πανε και τα αλογα. Μια
ασπολυτή βασίλισσα στα κοκκονομαυρά τετραγωνα της ζωής. Οι
γανιες της πόλης ματωσαν - αιμα τρέχει αναμεσα απ' τις
χαραμαδες των πλακοστρωτων. Απ' τα παλια παραθυρα
αναδουνται τα τραγουδια όλων των ναυτων της Μεσογειου - όσο
κρασι περασε απ' αυτο το λιμανι, άλλο τόσο κολυμπησε στο λαιμο
μου, μου ειχε πει ένας Ισπανος ναυτης πριν 200 χρονια ερχομενος
απ' το Λονδino με το αμπαρι του γεματο οπιοινα ποιηση. Τελιωσε
ο καφες! Γυρνα πισω το ρολοι. Σ' αυτην την καταραμενη πόλη δεν
βρεχει ποτε. Ο ουρανος και η γη σταζουν. Οχι βροχη, ποιηση.

Μερες πριν - απογευμα πριν τις 5 - Δεκεμβρης - πολικα συννεφα
στον ουρανο. Ο ηλιος στη δυση του. Ανοιγω το παραθυρο μου -
Μας αγαπα αυτη η πόλη. Την αγαπω γατι μας χωρα ολους.
Χωραι ολα τα πλοια στα λιμανια της - ολους τους μεθυσμενους
ναυτες στις ταβερνες μας - ολους τους τρελους που περιφερονται
στους δρομους της - ολη τη βροχη που αιωνες τωρα ξεπλενει τη
σκονη. Ακομα το υψιστο χρεος που οφειλουμε σ' αυτην ειναΙ που
ακομα χωραι και εμας. Ναι. Εμας! Εμας που δεν χωραμε πουθενα
και εξαμολιομαστε ενιοτε στους δρομους. Αυτη η πόλη ειναΙ
ακομα ανεξερευνητη. Εχω αφησει μερη απατητα για μερες
μοναχικες. Όταν νιωθω μονοξια θα παω καπου που δεν εχω παει
ποτε - τοτε θα νιωσω ενα με το τοπιο.

Κλεινω δυο δεκαετιες ζωής. Τη μια και ισω πιο σημαντικη
δεκαετια της ζωής μου την περασα σ' αυτην την πόλη. Όλοι μου οι
ερωτες στους δρομους της. Μη με ξενακοιταξεις. Στους δρομους
της βαδιζοντας εφτασα εδω που ειμαι τωρα: στην ακρη της
αρνησης, και στην αρνηση της ακρης. Υπαρχει ακομα και ο
χειμανας. Χωρις τη βροχη αυτη η πόλη δεν αξιζει μια. Και η
βροχη δεν αξιζει μια χωρις την πόλη αυτη. Το αιμα της - ματωνει
σε πρασινο - το αιμα της ειναΙ η ποιηση. Μονο η ποιηση ειναΙ
γκριζα. Παντα γκριζα ειναΙ η ποιηση. Μονο η ποιηση ειναΙ
τα παλια σπιτια. Τα πολυ παλια σπιτια. Ποσα ποιηματα
γραφθηκαν μεσα σ' αυτα; με ενα κερι και ενα ποτηρι κρασι; Κανεις
δεν θα μαθει. Αλλα ακομα και αν μαθει μετα θα αυτοκτονησει
απο πικρα. Εμεινε τιποτα ακομα και αν μαθει. Ναι. Κακως.
ΕιναΙ και η θαλασσα. Τη θαλασσα την κοιτας παντα απο ψηλα.
Την κοιτας να τρεμει - να' ναι βιαια να' ναι χρωματιστη, να' ναι
μελωδικη να' ναι αταραχη, να' ναι ερωτευμενη, να' ναι ενας
καθρευτης. Ω ναι, φιλοι μου, η θαλασσα, ειναΙ ενας καθρευτης.
Ενας καθρευτης που σε δειχνει οπως εισαι.

Όμορφα

Έλεγο

Η ευτυχία είναι μια καινούργια ιδέα στην Ευρώπη.

Σε μιά εποχή ανανέωσης, ό,τι δεν είναι νέο είναι κα-
ταστρεπτικό.

«Κι εγώ επίσης μεγάλωσα στους δρόμους».

είναι τ

Ήμασταν έτοιμοι να ανατινάξουμε τις γέφυρες,

αλλά οι γέφυρες έλειπαν.

«Θα διαβούμε τον ποταμό»

στη σκία εκείνων

Τό μοναδικό ενδιαφέρον έγχείρη-

μα, είναι ή απελευθέρωση τής καθημερινής ζωής,

όχι μόνο μέσα στίς προοπτικές

Εκείνο που λείπει ο

είναι ο

Τρόμος.

τής ιστορίας, αλλά για μᾶς καί τώρα άμέσως

Η λεττριστική ποίηση

Κανείς άλλος δεν άξιζε όσο αυτός, εκείνη τη χρονιά

Χαλκί

για ένα

Έδω είχε μπει στην πράξη ή συ-

ξι πάνω στα γυάλινα λάβα

σηματική άμφιβολία για όλες τις μορφές

«Τίποτα

δεν είναι αληθιν

ψυχαγωγίας και δουλειάς αυτής της κοινωνίας,

όλα επιτρέποντα

μια καθολική κριτική της αντίληψής της για την ευτυχία

Στην Πλατεία Γκαμπ

Η αυτοκτονία πήρε πολλούς.

κανείς δεν ξεσήκωσε το Παρίσι

«Το ποτό κι ο διάβο-

δύο

φορές

Η φθορά

λος ξαπόστειλαν τους υπόλοιπους»,

σης κι όλων τών παλιών μο

" όπως λέει κι ένα τραγούδι.

είχε σχηματίσει την κοινωνιο

Αυτή ή ομάδα βρίσκονταν στο περιθώριο της

λογική μας βάση

Ο έρω

οικονομίας.

Μα δεν γίνεται λόγος για τον Σαντ σ' αυτή την ταινία.

Έτεινε προς ένα ρόλο καθαρής κατανάλωσης,

σε μια π

καί, πρώτ' άπ' όλα, έ-

Έχουν εγερθεί πολλοί καθεδρικοί ναοί στη μνή-

λεύθερης κατανάλωσης του χρόνου της

μη του Σερζ Μπερνά.

Αρκετά ασχοληθήκαμε με την ερμηνεία των παθών.

Ο Ιζέρ και η μιζέρια συνεχί-

Το θέμα τώρα είναι να βρούμε και-

ζονται. Δεν έχουμε εξουσίες.

νούργια.

Είναι κιόλα

Η σύνεση δ

Κάλω τον μικρο Πανα εναντιον του
θανατου.

Ειμαστε πιστοι υποστηρικτες των θεραπει-
κων δυναμεων του χαους και της
συγχησης.

Απο την αρχικη χαοτικη κατασταση προηλθε
η ταξη του συμπαντος, μία μάζα
δυναμικης και δημιουργικης ενεργειας.
Εκεινα που εχουν τη θεληση και τη
δυναμη μπορούν να δημιουργησουν μεσα
απο το χαος.

Coil TP- Scatology

Η λεξη του αμαρτηματος είναι περιττός

οι πα

Ο καθεδρικός καιγεται.

Ο ενας κυκλος μεσα στον αλλο, και
οταν η ωρα εφτασε, απο τα λογια
περασαν στην πραξη.

Ακοντια. Πετρες. Όπλα.

Υψωνονται.

Και στον οριζοντα ενας καθεδρικός
τυλιγμενος στις φλογες.

Ο νεος σταματησε για λιγο να
παρει ανασα και ξαναμπηκε στο
ρολο του εν συνεχεια, λουσμενος
σ'ενα λουτρο χρυσου, που χαραζε
πανω στη σαρκα του τις λεξεις.

Ο παραδεισος

στεκεται

στη σκια

των ξιφων.

Coil
(Cathedral in Flames)
Scatology (1983)

α'
Ταξιδεύουμε τη νύχτα με μια εύθυμη διάθεση. Εσύ ακούμπαγες το κεφάλι σου στον ώμο μου;
Το εισιτήριο ισχύει για μια και μόνο διαδρομή, ειδικά αν πρόκειται για αυτή στο σκοτάδι.
Ξαναγύρισα-αλλά θα ξαναφύγω. Πάντων πατήρ πόλεμος. In girum ipus nocte et consumimur
igni. Κάνουμε κύκλους μέσα σε μια πρόταση κύκλο. Μή μου τους κύκλους τάρате! Επίσης να
είσαστε κυκλοθυμικοί, αλλά μόνο αριστερόστροφα. Και μετά από όλα αυτά η τετραγώνιση του
κύκλου - ή η κυκλοποίηση του τετραγώνου. Επίσης η τριγώνιση του ρόμβου, του ορθογωνίου
και των λουκάνικων - καθώς και η πτώση μιας πέτρας στο νερό. Η ζωή τελικά είναι ένας
κύκλος, γύρω από τα σημεία που μας καθορίζουν - ή όχι.

Τετάρτη 160496 [020796] 9:41 μ.μ

β'
Φάγαμε σουσάμι και ήπιαμε κρασί
Το σουσάμι ήταν ξανθό - ξανθό είναι το όνομα για το καλοκαίρι
Το κρασί ήταν κόκκινο - κόκκινο είναι το όνομα για την κομμούνα
(Σ) Το καλοκαίρι τραγούδησε το μαυρομάλλικο κορίτσι
(Σ) Την κομμούνα τραγούδησε ο Αρтур Ρεμπώ
Το μαυρομάλλικο κορίτσι
το ερωτεύτηκα
Τον Αρтур Ρεμπώ τον
Ονειρεύτηκα
Ερωτάς μου η Αφροδίτη
Οι τρεις μας παίξαμε με.ότι
είχε απομείνει σε ένα σκάκι.
Μία βασίλισσα
και ένας τρελός
ένα άλογο

050596 [020796] 18:50

α.
Και μεις παραμενουμε ακομα εδω!
Πανω σε ενα λοφο από σκουπίδια-
καθρεφτακια των θαλασσοπορων
για την εργατικη ταξη-
την τόσο κυκλοθυμικη εργατικη ταξη,
που από τα οδοφραγματα της Κομμουνας
σε κατεβαζει σε στρατοπεδα συγκεντρωσης.
Η κοιλια μας ανοιγμενη, γεματη αποτσιγα,ρα,
το συκωτι σαπιο, γεματο δημοσιογραφους
και τα πνευμονια γεματα δηλωσεις πολιτικων.
Το κεφαλι ενα κενο βρωμικου αερος.
Τα τεσσερα ακρα απλωμενα
στα τεσσερα σημεια του οριζοντα:
δουλεια - σπιτι - τηλεοραση - διακοπες.

Το δωμάτιο παραμένει σταθερά μεταβλλομενο – οι τοίχοι αλλάζουν το χρώμα τους απο ασπρο σε γκριζο καθε 57 δεπτερολεπτα [ενιοτε καθε 59 και σπανιοτερα καθε 65] και οι τοίχοι απομακρυνονται καθε 327 δεπτερολεπτα 6,5 ποντους για να επανελθουν στην αρχικη τους θεση υστερα.

Ειμαι εδω μεσα, απ'οταν στην ηπειρο που καποιοι αυθαιρετα ονομασαν Αμερικη [ενω συμφωνα με τα μανιταρια αυτη ονομαζεται Γκαφαλια – η συμφωνα με το ζαχαρη ονομαζεται οχι – Γκαφαλια], οι μπαμιες δεν ειχαν αλλοτριωθει ακομη απο τον Δντ. Πολιτισμο (ο οποιος ολως παραδοξως βρισκεται στα ανατολικά).

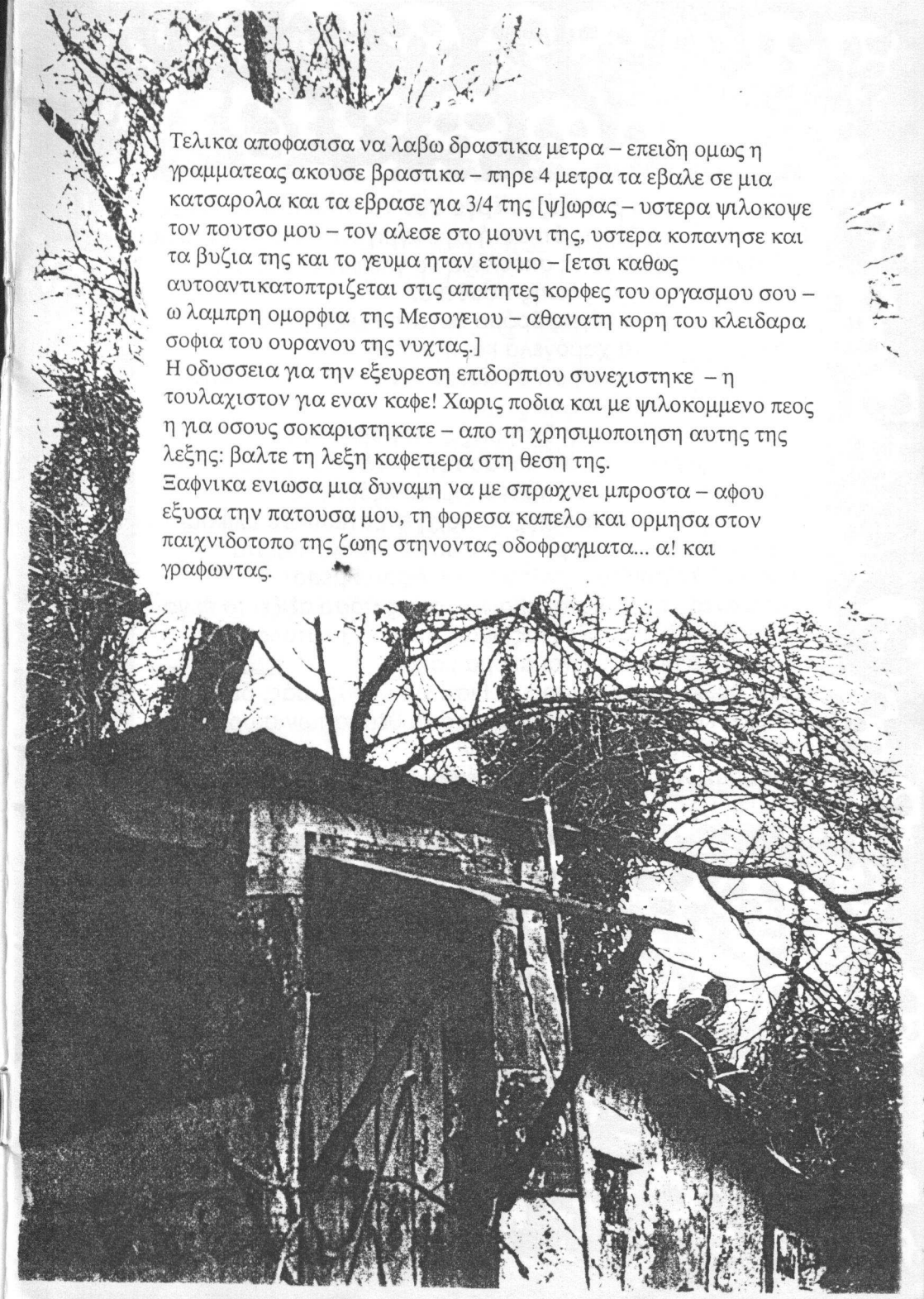
Ξερω πολυ καλα ποιι με εβαλαν εδω – αυτοι ομως δεν γνωριζουν ποιος τους εκλεισε απ'εξω – ουτε εγω. Η δικαιολογια τους ηταν ΑΠΟΛΥΤΑ λογικη: <<εισαι προστατευομενο ειδος>>.

Στο ακουσμα της αναλογιστικα: << Εεε;>>.

<<Θα εχεις τροφιμα για 99 χρονια, 99 μηνες, 99 βδομαδες, 99 μερες, 99 ωρες, 99 λεπτα, και 2 δεπτερολεπτα>>. Παρ'ολα αυτα εγω πεινω ετσι αναλογιζομαι το εξης: η τα εφαγα πολυ γρηγορα ολα τα τροφιμα, η περασαν τα 99 χρονια, 99 μηνες, 99 εμβ., 99 μερ., 99 ωρες, 99 λεπτα και 2 δεπτερολεπτα. Βεβαια σκεφτομαι οτι μαλλον τιποτα απ'αυτα τα δυο δεν θα πρεπει να ισχυει – αυτη την αποψη την ενισχυει και το γεγονος οτι μεσα στο δωματιο δεν υπηρχε τιποτα. [τουλαχιστον οχι κατι φαγωσιμο – δηλ. του γουστου μου].

Αφου τελειωσε λοιπον το ημιχρονο αρχισα να πεινω – και να σκεφτει κανεις οτι δεν εχω φαι τιποτα για δεπτερολεπτα!

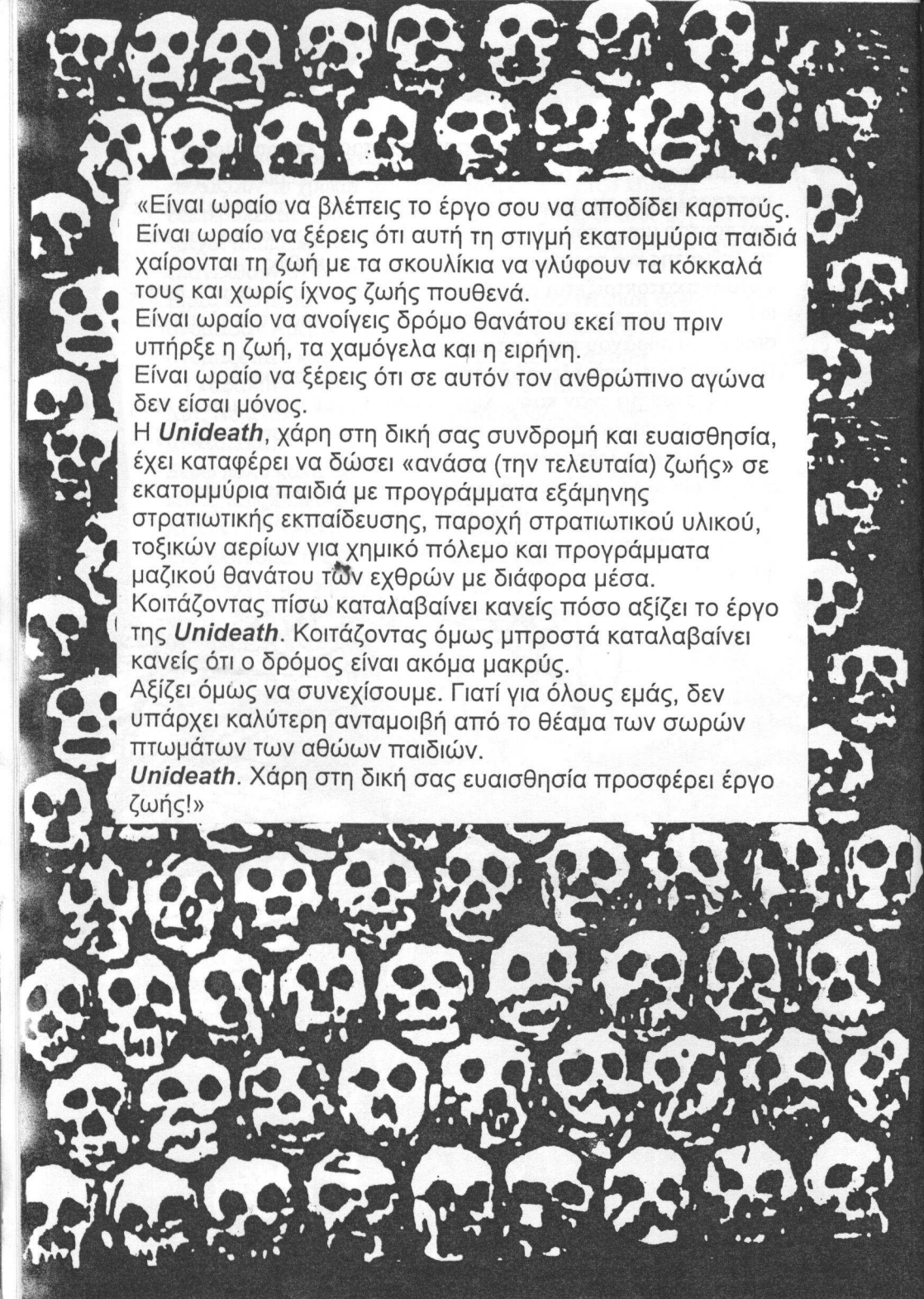
Αρχικα ειπα να φaw τα ρουχα μου – αλλα αυτα ειχαν αντιρρηση και ετσι το ανεβαλα για αλλη φορα. Εκεινα χαμογελασαν με ανακουφιση. Ειναι οντως πολυ απανθρωπο να φαι κανεις τα ρουχα του. Πολυ περισσοτερο οταν αυτα δεν ειναι τηγανισμενα. Τοτε αναγκαστικα στραφηκα προς τον εαυτο μου – παλι, ω θεοι! – Το δεξι μου ποδι ηταν πολυ καλο για φαι – ιδιαιτερα ροδαλο και ευγεστο – ετσι οπως με κοιταξε μεσα απο το φουρνο περιστοιχισμενο με μια εξαισια φρουρα απο πατατες και μ'ενα μηλο στο στομα [το αριστερο παντα]. Κριμα ομως γιατι οταν του προτεινα αυτο με κοιταξε φοβισμενα και εφυγε τρεχοντας. Ολως παραδοξως το αριστερο μου ποδι ειχε διαφορετικη αποψη: εφυγε πηδωντας.

Τελικά αποφάσισα να λαβώ δραστικά μέτρα – επειδή όμως η γραμματέας ακούσε βραστικά – πήρε 4 μέτρα τα έβαλε σε μια κατσαρόλα και τα έβρασε για 3/4 της [ψ]ώρας – ύστερα ψιλοκοψε τον πουτσο μου – τον αλέσε στο μουνι της, ύστερα κοπάνησε και τα βυζία της και το γεύμα ήταν έτοιμο – [έτσι καθώς αυτοαντικατοπτρίζεται στις απάτητες κορφές του οργασμού σου – ω λαμπρή ομορφιά της Μεσογείου – αθάνατη κόρη του κλειδαρά σοφία του ουρανού της νυχτας.]

Η οδύσσεια για την εξεύρεση επιδορπίου συνεχίστηκε – η τουλαχιστον για έναν καφέ! Χωρίς ποδια και με ψιλοκομμένο πεος η για οσους σοκαριστήκατε – απο τη χρησιμοποίηση αυτής της λέξης: βάλτε τη λέξη καφετιέρα στη θέση της.

Ξάφνικα ενίωσα μια δύναμη να με σπρωχνει μπροστά – αφού εξύσα την πατούσα μου, τη φορεσα καπελο και ορμησα στον παιχνιδοτοπο της ζωής στήνοντας οδοφράγματα... α! και γραφώντας.

«Είναι ωραίο να βλέπεις το έργο σου να αποδίδει καρπούς. Είναι ωραίο να ξέρεις ότι αυτή τη στιγμή εκατομμύρια παιδιά χαίρονται τη ζωή με τα σκουλίκια να γλύφουν τα κόκκαλά τους και χωρίς ίχνος ζωής πουθενά.

Είναι ωραίο να ανοίγεις δρόμο θανάτου εκεί που πριν υπήρξε η ζωή, τα χαμόγελα και η ειρήνη.

Είναι ωραίο να ξέρεις ότι σε αυτόν τον ανθρώπινο αγώνα δεν είσαι μόνος.

Η **Unideath**, χάρη στη δική σας συνδρομή και ευαισθησία, έχει καταφέρει να δώσει «ανάσα (την τελευταία) ζωής» σε εκατομμύρια παιδιά με προγράμματα εξάμηνης στρατιωτικής εκπαίδευσης, παροχή στρατιωτικού υλικού, τοξικών αερίων για χημικό πόλεμο και προγράμματα μαζικού θανάτου των εχθρών με διάφορα μέσα.

Κοιτάζοντας πίσω καταλαβαίνει κανείς πόσο αξίζει το έργο της **Unideath**. Κοιτάζοντας όμως μπροστά καταλαβαίνει κανείς ότι ο δρόμος είναι ακόμα μακρύς.

Αξίζει όμως να συνεχίσουμε. Γιατί για όλους εμάς, δεν υπάρχει καλύτερη ανταμοιβή από το θέαμα των σωρών πτωμάτων των αθώων παιδιών.

Unideath. Χάρη στη δική σας ευαισθησία προσφέρει έργο ζωής!»

이층 사람 κλασικη κινεζικη ποιηση

1

아내는 나를 이층에 사는 사람이라고 친구에게 소개한다 이층에는 내가 매일 밤 헤엄치는 연못이 있고 떠돌아다니는 구름이 천장에서 쉬려고 방바닥으로 내려온다 나는 혼자서 한 잔 하기도 하는데 그럴 때 내 가슴에는 이름모를 풀이 서걱거린다 우두커니 의자에 등을 붙박고 있을 때보다 뒷짐을 지고 왔다갔다 하기도 한다 나는 파이프가 두 개 있고 속이 상하면 한 놈을 손바닥에 움켜쥐고 손뼉을 문혀 洗手를 시키기도 한다 나는 잎담배를 넣고 빠는 일은 별로 없다 橋도 그냥 놓고 본다 나무손잡이가 달린 칼로 반토막을 낸다 친구백육십년에 초판을 발행한 民衆書館의 빨간 겉표지로 된 사전을 훑친다 심심해서 집히는대로 629페이지를 폈더니 Sacriti란 간투사가 보인다 빌어먹을! 그런 뜻 같다

2

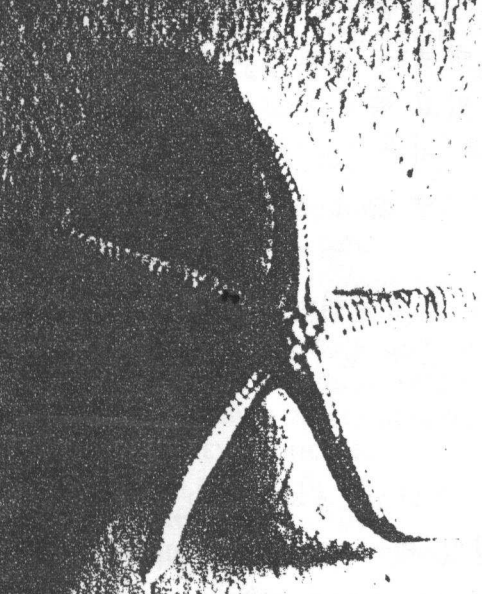
하루는 이층에서 불빛을 다 죽이고 춤을 춘 적도 있다 서로 붙잡은 손에 힘을 죽였다 가랑잎 같이 내가 흔들리면 따라서 그가 흔들렸다 다음날 우리는 음악회에 갔다 이름보다는 허술하고 倉庫같은 엠마누엘이란 술집에 가서 毒酒를 마셨다 현관이 그럴듯한 호텔에 들어가 번갈아 탄하다가 등을 두들기다 했다 3시까지 그랬고 4시 이후부터 정상을 되찾았다 정상으로 다시 회복되어가는 이 물기와 慘憺함의 반반

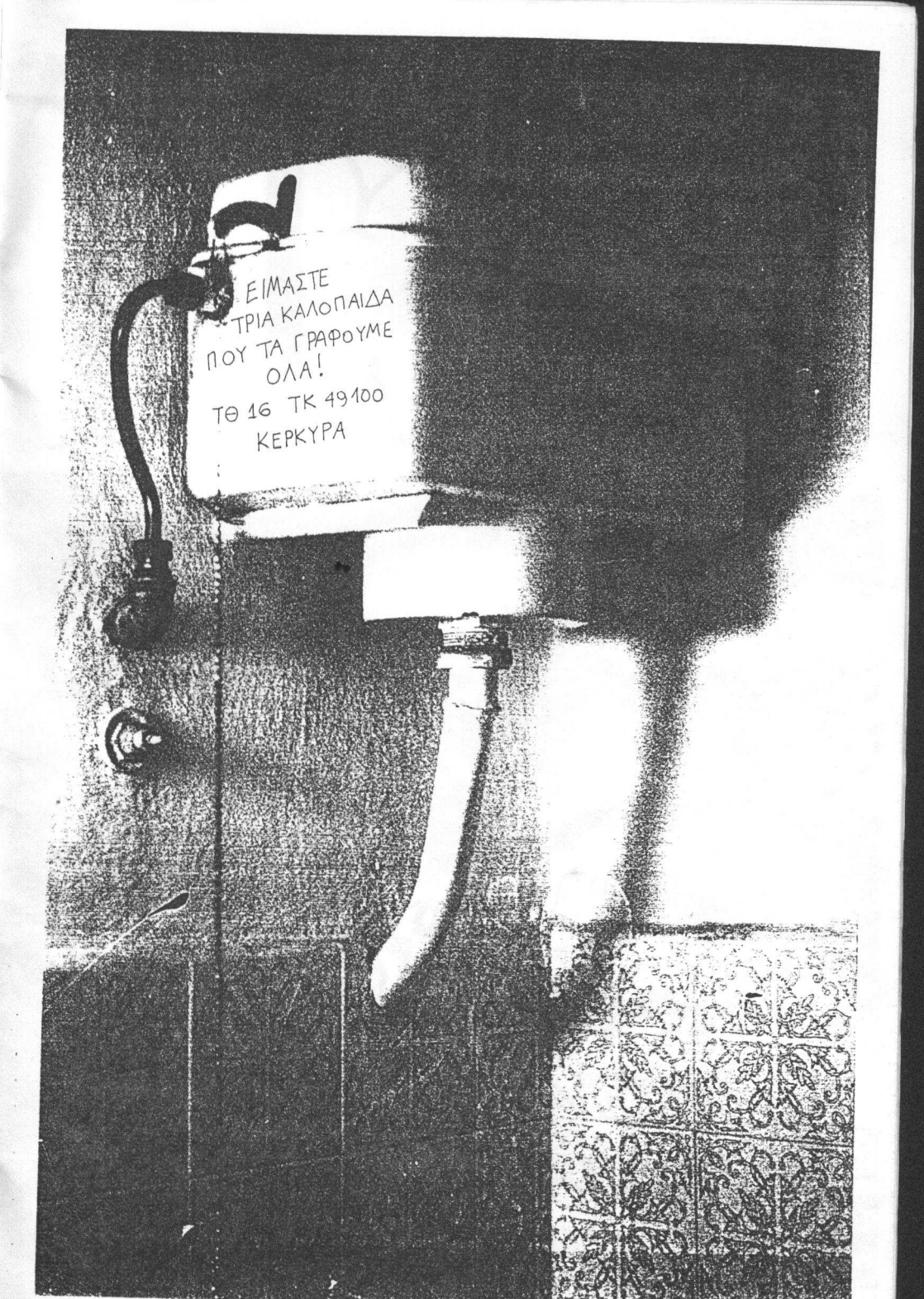
3

그는 나를 받아들였다 조그맣게 크지 않고 깊지 않게, 조그맣게 문을 열었다 간간이 銃소리가 들렸다 한 발의 彈丸이 나를 명중시켰다 피가 나지 않았다 나를 향해 그가 여러번 방아쇠를 당기고 있었다 다음 다음날에도 한 번 그리고 두 번

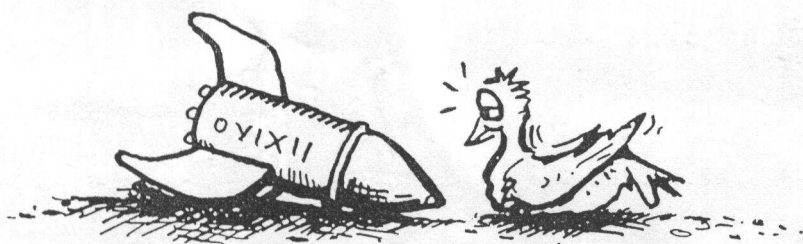
Ο Γιος του Ηλίου

Σελί Πιλάι πολύ ήλιο έχει σήμερα, ακόμα και στα συννεφά στον κατοικώ, κοντεύει να με τυφλώσει, βαρεθήκα. Συναχτεί με κοιτάζει νομίζω πως κάτι βάλει από μέσα, ίσως με μισεί αλλά δεν νομίζω, δεν είναι κακός, είναι και φιορφρος πολύ, ειδικά όταν είναι πάνω από τη θαλάσσια, σαν το λυκό-που παίζει στο λειβάδι λευτερός με την αγέλη του- τόσο φιορφρος. Το μεσημέρι περηφάνος πιο ψηλά από όλους ιδρώνει το μέτωπο του σκέλαβου που κρατάει τον γκασμα κι εκείνος τον κοιτάει μαζευοντας τα μέρη του, ενώ σωμαμα ξέσταται και την παρτα που μόλις βγήκε από την πιασινά και στεγνώνει μπροστά από αυτο το υπερχο στίρι, βιάλα «Ι αια» γράφει από εξώ, και γυρω της πελώριοι μαντροτοιχοι με συμπματοτάγματα σαν αυτους που έχουν οι φυλάκες ανήλικων, περα μακριά, εκεί που κλάει η φύση γιατί μαντρώσαν τα παιδιά σε σκοτεινά μαντροπουμα.

ΕΙΜΑΣΤΕ
ΤΡΙΑ ΚΑΛΟΠΑΙΔΑ
ΠΟΥ ΤΑ ΓΡΑΦΟΥΜΕ
ΟΛΑ!
ΤΘ 16 ΤΚ 49100
ΚΕΡΚΥΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΤΘ 16 ΤΚ 49100